

PETER S. MILAN

JOSEF POSPÍCHAL

MYŠÁCI

NA PRVNÍ VÝPRAVĚ

 Pierot

VÝPRAVA DO NEZNÁMA

Dnešní den je pro myší kluky Otíka a Tomíka opravdu výjimečný. Čeká je výprava do neznáma a půjdou úplně, ale úplně sami.

„Budte opatrní,“ nabádal je táta, když se rozcházeli v předsíni u smetáku.

„Víte, že Rambousek nemá myši rád,“ pokračoval a jejich netrpělivosti si nevšímal. „Hlavně si dejte pozor na kocoura Mikeše. Sice v noci obvykle spí s paní Rambouskovou v posteli, ale je to přece jen kocour. Není radno mu věřit.“

Kluci žvýkali žvýkačku, kterou našli vyplivnutou v chodbě a o kterou se spravedlivě rozdělili.

„Páni, to bude žůžo,“ chvěli se oba nedočkavostí. Už aby je táta pustil. „Proč nás tu vlastně zdržuje? Jsme snad malí?“

Nahlas poslušně odpověděli: „Jo, budeme opatrní,“ ale dál oba světácky požvykovali. Měli v hlavičkách důležitější věci než rodičovské obavy.

Tátův starostlivý hlas samou nedočkavostí ani nevnímali.

„Viděl jsem Rambouska líčit pastičky. Dal do nich úžasně vonící kousky sýra. Tak ne aby vás napadlo chtít si kousek odloupnout.“

Víte, jak vypadají pastičky?“ zeptal se jich, ale na odpověď nečekal: „To jsou ta malá prkýnka s kovovým pérem, co jich posledně přinesl plnou tašku.“

Kluci přikyvovali, jako by pozorně naslouchali, ale tátův starostlivý hlas jim šel jedním uchem dovnitř a druhým hned ven.

„No jo, tati, dáme si pozor. I na pastičky,“ netrpělivě mu skočili do řeči. „Tak už můžeme jít?“

Páni, to bude dobrodružství. Nikdo je při tom nebude pořád napomínat, Otíku, tam nechod', Tomíku, tohle nedělej... Možná najdou i něco dobrého na zub... Oba si při té myšlence olízli fousky. Už dlouho se toužili podívat dál než pár kroků od myší díry za knihovnou v domku Marie a Alfonse Rambouskových. ...

Svět si už sice prošli skoro celý; ale jen na mapě. To když je tatínek vzal do obývacího pokoje, kde na stole ležel velký atlas světa. Myšáci si prohlíželi obrázky celý večer. Rambouskovi nebyli doma, a tak hopkali po mapě sem, pak zase tam. Chvilí byli v Africe a hop, přeběhli modrou plochu vody, o které jim paní učitelka z myší školy vyprávěla, že je to moře. A už pobíhali po Evropě. Za okamžik zase stáli přímo na ledovém severním pólu. Ten tu byl namalován bíle.

Zábavné bylo, že je ani nezábly nožičky.

„Jak já bych si přál cestovat, a ne trčet v nudném zapadákově za skříní,“ huhlal Otík.

Maminka měla z jejich první cesty do neznáma těžkou hlavu. Bála se o ně, ale tatínek rozhodl:

„Nemohou se tě pořád držet za ocásek. Už jsou velcí dost a kuchyň zase není tak daleko. Musí se trochu otrkat.“